11/05/2019

Μνήμη αγίου Νεομάρτυρος Αργυρίου του Επανομίτου

/ Βίοι Αγίων

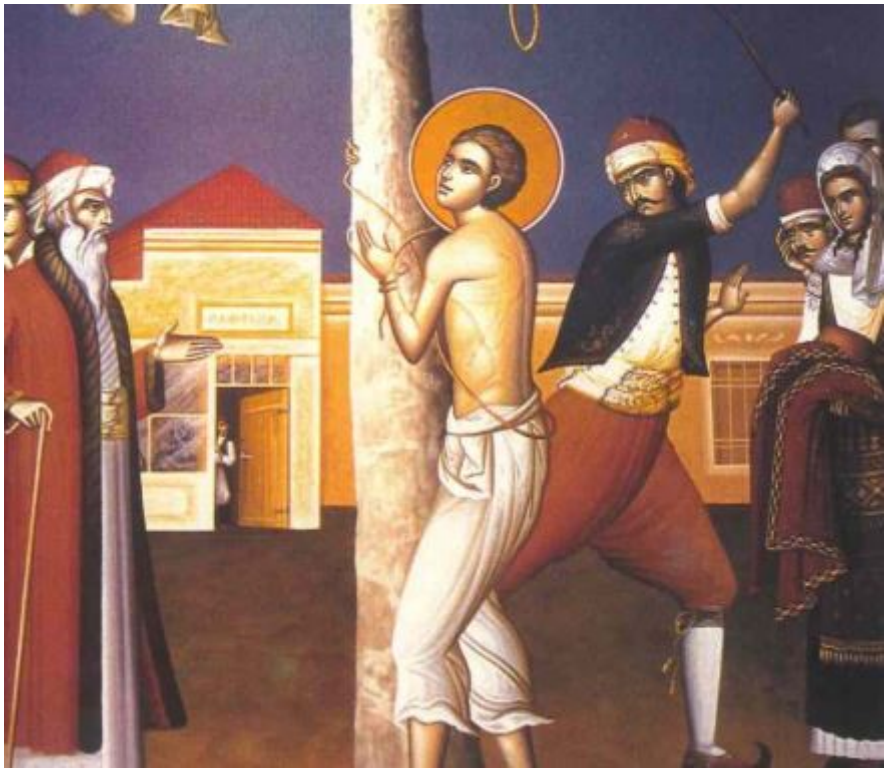

Ὁ νέος αὐτός ἀθλητής τοῦ Χριστοῦ, Ἀργύριος ἤ Ἀργυρός, καταγόταν ἀπό τήν Ἐπανομή. Σύμφωνα μέ μαρτυρίες γεροντοτέρων, οἱ γονεῖς του ἦταν ὁ Ἀστέριος καί ἡ Βασιλική τό γένος Ντουγιούδη. Ὅπως διηγήθηκαν πολλοί Θεσσαλονικεῖς, οἱ ὁποῖοι τόν γνώρισαν ἀπό κοντά, γιατί ἐκεῖ ζοῦσε, ὡς ὑπηρέτης σέ κάποιον ράφτη, ἦταν ἕνας νέος πολύ χαριτωμένος, πολύ εὐλαβής, σεμνός στούς τρόπους καί στολισμένος μέ ἠθικά χαρίσματα. Στήν ἡλικία περίπου δέκα ὀκτώ ἐτῶν.

Κατά τίς ἡμέρες ἐκεῖνες κάποιος χριστιανός ἀπό τόν Σοχό, βρισκόταν κλεισμένος στήν φυλακή τοῦ πασᾶ τῆς Θεσσαλονίκης γιά κάποιο ἔγκλημα πού εἶχε διαπράξει. Μή ἔχοντας νά πληρώσει τά χρήματα πού τοῦ ζήτησε ὁ πασᾶς, τόν ἀπειλοῦσε ὅτι θά τόν κρεμάσει. Μπροστά στήν ἀπειλή τοῦ θανάτου ὁ ἄφρων ἐκεῖνος δείλιασε καί προκειμένου νά ἀποφύγει τόν θάνατο ἐξέφρασε τήν ἐπιθυμία νά τουρκέψει. Τό γεγονός αὐτό χαροποίησε τούς Ἀγαρηνούς, οἱ ὁποῖοι ἀμέσως τόν ἔβγαλαν ἀπό τήν φυλακή. Μετά, λοιπόν, τήν ἄρνηση τῆς ἁγιωτάτης πίστης μας καί τήν ὁμολογία τῆς ἀντίχριστης πλάνης τῶν Ἀγαρηνῶν τόν πῆγαν σ᾽ ἕνα καφενεῖο, στήν τοποθεσία Ταχτάκαλα, γιά νά τόν συμβουλέψουν!

Παρακολουθώντας τά γενόμενα, ὁ νεαρός Ἐπανομίτης Ἀργύριος, θερμάνθηκε ἡ ψυχή καί ἡ καρδιά του ἀπό θεῖο ζῆλο, γέμισε ἀπό ἐνθουσιασμό καί ἀφοῦ ἔδιωξε κάθε φόβο ἀπό μέσα του, περιφρονώντας ἀκόμα καί τήν ζωή του, ὅρμησε μέ μεγάλη γενναιότητα καί θαυμαστή ἀνδρεία μέσα στό καφενεῖο, ὅπου βρισκόταν ἐκεῖνος ὁ ἐλεεινός ἀρνησίχριστος, τριγυρισμένος ἀπό πλῆθος ἀγρίων καί μοχθηρῶν γενιτσάρων, καί ἀφοῦ στάθηκε μπροστά στόν ἀρνητή τοῦ λέγει, μέ πολλή παρρησία, μπροστά σέ ὅλους, χωρίς νά φοβηθεῖ κανέναν:***«Ἀδελφέ ἔκαμες, μεγάλο κακό μέ τό νά ἀρνηθεῖς τόν Χριστό καί Σωτήρα μας. Μπορεῖ νά ἀποφύγεις αὐτόν τόν πρόσκαιρο θάνατο, ἀλλά νά ξέρεις ὅτι θά παραδώσεις τήν ψυχή σου στήν κόλαση, ἡ ὁποία εἶναι θάνατος αἰώνιος καί ἀτέλειωτος. Σύνελθε καί μετανόησε, ὡμολόγησε καί πάλι τόν Χριστό. Ἄς σέ θανατώσουν. Ἀξίζει νά προσφέρουμε τό αἷμα μας γιά τόν Χριστό, νά πεθάνουμε γιά τήν ἀγάπη Του, γιατί κι Ἐκεῖνος θυσιάστηκε γιά τήν δική μας ἀγάπη».***

Αὐτά μόνον τά ἱερά καί χριστιανικά λόγια πρόφθασε νά πεῖ, ὁ μακάριος Ἀργυρός. Κατόπιν ἀκολούθησε ἐκεῖνο πού ὁ καθένας μπορεῖ νά φανταστεῖ. Ἀμέσως ὥρμησε ἐναντίον τοῦ Ἁγίου ὅλο ἐκεῖνο τό πλῆθος τῶν φοβερῶν γενιτσάρων δέρνοντάς τον ἄγρια, μέ ἀλαλαγμούς καί βαρβαρικές ἰαχές. Σίγουρα θά τόν εἶχαν θανατώσει τόν Ἅγιο ἄν δέν περνοῦσε ὁ λογισμός ἀπό τόν νοῦ τους, ὅτι, ἴσως μπορέσουν νά τόν ἀλλαξοπιστήσουν. Ἡ σκέψη αὐτή τούς ἔκανε νά συγκρατήσουν τά χέρια τους σταματώντας συγχρόνως καί τό μαρτύριο. Ἀλλά μέ γυμνά τά μαχαίρια, μέ σηκωμένα τά χέρια καί ἔξαλλοι ἀπό φανατισμό ἀπευθύνονται στόν νεαρό Ἀργύριο: «Πές μας ὅτι τουρκεύεις, διαφορετικά αὐτή τήν στιγμή σέ θανατώνουμε».
Σάν βροντή ἔπεσε ἡ ἀδύναμη φωνή τοῦ μάρτυρα:***«Εἶμαι χριστιανός καί δέν ἀρνιέμαι τήν πίστη μου, ὁτιδήποτε καί ἄν μοῦ κάνετε. Δόξα καί τιμή μου ὁ Σταυρός τοῦ Χριστοῦ. Ἐπιθυμία μου νά πεθάνω γιά τήν πίστη καί τήν ἀγάπη τοῦ Χριστοῦ».***

Οἱ Ἀγαρηνοί μέ πολλή μανία καί ἀγριότητα ὡδήγησαν τόν Ἀργυρό στόν Κατή καταγγέλοντάς του γιά τήν πράξη του αὐτή. Τόν ἔδειραν ἀλύπητα, προσπαθώντας μέ κάθε τρόπο νά τόν πιέσουν, ὥστε νά ἀρνηθεῖ τήν πίστη του καί νά ὁμολογήσει τήν δική τους θρησκεία. Βλέποντας ὅμως ὅτι ἄδικα πασχίζουν, γιατίὁ Ἅγιος ἔμεινε σταθερός καί ἀκλόνητος, σταμάτησαν τά βασανιστήρια καί ἄρχισαν μέ κολακείες νά ὑπόσχονται δῶρα καί ἀξιώματα, ἐλπίζοντας πώς ἔτσι θά μπορέσουν νά τόν ἐξαπατήσουν, ὥστε νά ἀλλάξει γνώμη. Ἐπειδή ὅμως οὔτε μ᾽ αὐτόν τόν τρόπο κατάφεραν νά πετύχουν τόν σκοπό τους, τόν ἔριξαν στήν φυλακή, καταπληγωμένο, προκειμένου νά τόν ἀνακρίνουν γιά δεύτερη φορά.Ὑστερα ἀπό δύο ἡμέρες τόν ἔβγαλαν ἀπό τήν φυλακή. Βλέποντας ὅτι καί πάλι παραμένει

σταθερός καί ἀκλόνητος στήν πίστη του, ζήτησαν ἀπό τόν Κατή νά ἐκδώσει ἀπόφαση γιά νά κρεμάσουν τόν μάρτυρα.

Ὁ Κατής ὅμως δυσκολευόταν νά ἐκδώσει τέτοια ἀπόφαση, γιατί ἔβλεπε ὅτι τό« ἔγκλημά του» δέν ἦταν γιά θάνατο, ἀναγνωρίζοντας ὅτι ὁ καθένας πρέπει νά εἶναι ζηλωτής καί ὑπέρμαχος τῆς πίστης του, ὅπως ἀκριβῶς καί ὁ Ἀργύριος. Συγχρόνως παρακίνησε καί τούς ὁμοθρήσκους του νά μιμηθοῦν τό παράδειγμα τοῦ νεαροῦ Ἀργυροῦ καί ἄν θέλουν ἄς προσπαθήσουν νά τόν μεταπείσουν. Αὐτά εἶπε ὁ Κατής. Ἐκεῖνοι ὅμως ταράχθηκαν καί ἐξαγριώθηκαν ἐναντίον του σάν θηρία, λέγοντας: «Τί εἶναι αὐτά πού λές; Εἶναι δυνατόν νά δικαιώνεις τόν ἐχθρό τῆς πίστης μας; Πῶς ἀνέχεσαι κάποιον νά βρίζει καί νά βλαστημάει τήν πίστη μας καί ἐσύ νά τόν ἐπαινεῖς; Δέν τόν κρίνεις, λοιπόν, ἄξιο θανάτου;».

Ἀφοῦ ἄκουσε ὅλα αὐτά, σκέφθηκε γιά λίγο, ἴσως καί νά φοβήθηκε τούς μανιώδεις Ἀγαρηνούς, καί ἔπειτα εἶπε: «Ἐπειδή βλασφήμησε τήν πίστη μας εἶναι ἔνοχος θανάτου καί δίνω τήν ἄδεια νά κρεμαστεῖ». Χωρίς καθυστέρηση οἱ αἱμοβόροι γενίτσαροι παρέλαβαν τόν Ἅγιο καί τόν κρέμασαν στόν τόπο πού λέγεται Καμπάν. Ἔτσι ὁ καλλίνικος τοῦ Χριστοῦ ἀθλητής Ἀργύριος ἔλαβε τό ἀκήρατο στεφάνι τοῦ μαρτυρίου στίς ***11 Μαΐου 1806, ἡμέρα Παρασκευή καί σέ ἡλικία περίπου 18 ἐτῶν***. Τώρα συναγάλλεται μαζί μέ τούς ἄλλους μάρτυρες τοῦ Χριστοῦ, ἐπειδή ἐπικύρωσε τήν ἐντολή τῆς ἀγάπης πρός τόν Θεό καί τόν πλησίον μέ τήν μαρτυρική του θυσία. Πολλοί ἀπό τούς παρευρισκομένους, ὅπως λέγεται, παρατήρησαν ὅτι στό νεκρό σῶμα τοῦ εὐλογημένου Ἀργυροῦ δέν ὑπῆρχε κανένα σημάδι ἀπαγχονισμοῦ, καί ἀκόμα ὅτι φαινόταν σάν ζωντανός πού κοιμᾶται. Ἐπίσης ἀνεξήγητο παραμένει καί τό πῶς ἐπέτρεψαν ἀμέσως τήν ἄλλη ἡμερα νά τόν ξεκρεμάσουν, ἐνῶ σύμφωνα μέ τήν συνήθεια πού ἐπικρατοῦσε ἔπρεπε νά παραμείνει κρεμασμένος ἐπί τρεῖς ἡμέρες.